

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce: **M. J.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. října 2015, č. j. 26979/DS/2015/GL,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové, odboru správního (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 7. 2015, č. j. MMHK/138784/2015. Správní orgán prvního stupně uložil žalobci dle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním

source not found.

provozu“), pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Shledal totiž, že žalobce se dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 5. 3. 2015 v 15:53 hodin bylo strážníky Městské policie Hradec Králové, na Eliščině nábřeží, před kavárnou Pod Eliškou, na chodníku zjištěno stání motorového vozidla tov. značky Audi, reg. zn., jehož provozovatelem je žalobce, čímž neznámý pachatel porušil ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

Na základě oznámení policie o spáchání přestupku nezjištěnou osobou zaslal správní orgán prvního stupně žalobci, jakožto provozovateli vozidla, dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, výzvu k úhradě peněžitě částky ve výši 500 Kč nebo k písemnému oznámení totožnosti řidiče vozidla. Určená částka byla splatná ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Ve stejné lhůtě měl žalobce právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu prvního stupně osobu řidiče, která v inkriminované době řídila jím provozované vozidlo. Žalobce správnímu orgánu prvního stupně v reakci na tuto výzvu prostřednictvím svého zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o. – písemně oznámil, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan L. Y. Správní orgán prvního stupně proto zaslal údajnému pachateli L. Y. předvolání, zásilka se však vrátila správnímu orgánu zpět jako nedoručitelná, s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá na ní schránku. S ohledem na to, že za řidiče předmětného vozidla označil žalobce cizince a nebylo jej možné ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán prvního stupně dne 4. 5. 2015 Ministerstvo vnitra o zjištění jeho pobytu. Odpověď ze dne 15. 5. 2015 byl zpraven o tom, že pan L. Y., byl správně vyhoštěn z území ČR od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a že není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.

V návaznosti na shora uvedené správní orgán prvního stupně odložil danou přestupkovou věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). V odůvodnění úředního záznamu o odložení věci ze dne 28. 5. 2015 pak k osobě, která v inkriminovaném čase měla dle sdělení žalobce předmětné vozidlo v užívání, kromě jiného konstatoval, že tato osoba je společností FLEET Control, s.r.o., uváděna jako řidič ve více obdobných případech. Tyto případy jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti, odkázal přitom na spisové značky správních řízení vedených jak Magistrátu města Hradec Králové, tak u Městského úřadu Trutnov, Magistrátu města Pardubice a Městského úřadu Vrchlabí. Podle správního orgánu prvního stupně je vysoce nepravděpodobné, že by zmiňovaný řidič objížděl jednotlivé oznamované provozovatele vozidel, od kterých by si zapůjčoval jejich vozidla a s těmito pak páchal oznamované přestupky, a to v některých případech i v rámci jednoho dne. Správní orgán konstatoval, že se s vysokou pravděpodobností jedná o obstrukční jednání zmocněnce – společnosti FLEET Control, s.r.o.

Následně správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dne 10. 6. 2015 byl žalobci doručen příkaz ze dne 28. 5. 2015, kterým byl shledán vinným ze

source not found.

spáchání předmětného správního deliktu. Dne 23. 6. 2015 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce proti uvedenému příkazu blanketní odpor.

Před vydáním rozhodnutí ve věci správního deliktu byla žalobci dána, podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to dne 16. 7. 2015 ve 13:00 hodin v sídle správního orgánu prvního stupně. Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, ve kterém byl žalobce současně obeznámen, že dne 20. 7. 2015 v 8:30 hodin bude prováděno dokazování mimo ústní jednání, bylo zástupci žalobce doručeno datovou schránkou dne 30. 6. 2015. Žalobce se ve stanovenou dobu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nedostavil, správnímu orgánu prvního stupně nebyla doručena žádná omluva, ani případný návrh na stanovení dalšího termínu seznámení se se spisem.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 7. 2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedeného správního deliktu, bylo žalobci doručeno 6. 8. 2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které po výzvě k doplnění náležitostí odvolání, ze dne 3. 9. 2015, doplnil o dvě odvolací námítky. Namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, kterého měl zájem se účastnit, a že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa.

Výsledkem odvolacího řízení je nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného.

II. Obsah žalobních námitek

Žalobce předně namítá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Poté, co výzva k podání vysvětlení nebyla řidiči doručena, měl dle žalobce správní orgán prvního stupně další možnosti, jak zjišťovat totožnost pachatele přestupku. Správní orgán mohl například předvolat k podání vysvětlení žalobce jako provozovatele vozidla a vyzvat ho, aby označil další důkazy na podporu svého tvrzení. Žalobce též zastává názor, že „výmluva“ správního orgánu na údajnou nekontaktnost oznámeného řidiče nemůže obstát. Správní orgán mohl řidiče vozidla k podání vysvětlení předvolat opětovně. Zásilka s předvoláním k podání vysvětlení se totiž vrátila s poznámkou, že adresát nemá na uvedené adrese schránku, ovšem tento stav mohl být změněn ihned po vrácení nedoručené zásilky správnímu orgánu, nebo nemusel být pravdivý, což mohla jiná poštovní doručovatelka zjistit. Zástupce žalobce provedl za účelem shromáždění podkladů k podání žaloby šetření a zajistil fotografie z předmětné adresy, na které měl oznámený řidič bydlet. Dle žalobce je z těchto fotografií zřejmé, že oznámený řidič má v daném místě řádně označený zvonek i poštovní schránku. Tyto fotografie přiložil k žalobě. Žalobce nicméně namítá, že i kdyby řidič vozidla neměl v době doručování písemnosti označenou schránku, správní orgán měl k dispozici další možnosti, jak řidiči vozidla písemnost doručit. Jako příklad uvádí doručení prostřednictvím městské policie. Správní orgán prvního stupně neměl dle žalobce rezignovat na doručení písemnosti jen proto, že poštovní doručovatelka přehlédla řádně označenou schránku.

Žalobce dále zpochybňuje závěr žalovaného, podle nějž žalobce uvedl osobu řidiče účelově, neboť je mu z úřední činnosti známo, že stejná osoba řidiče byla užita i v dalších řízeních. Pokud žalovaný míní rozhodovat na podkladě skutečností, které jsou mu známy z úřední činnosti, byl dle žalobce povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy a především žalobci umožnit se se zjištěnými skutečnostmi seznámit. Tuto argumentaci podpírá odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129.

Žalobce dále s odkazem na čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod namítá, že správní orgán prvního stupně neprovedl ve věci ústní jednání. Ve své žalobě vyjadřuje přesvědčení, že na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy, analogicky dopadá zákon o přestupcích a základní principy trestního řízení. Tuto argumentaci podpírá odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015 – 35, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014 – 35. Žalobce svůj zájem účastnit se dokazování při ústním jednání správnímu orgánu prvního stupně písemně oznámil dne 30. 4. 2015.

Poslední žalobcova námitka spočívá v nedostatečném popsání protiprávního skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ze kterého dle žalobce není zřejmé, k jakému porušení povinností došlo, neboť to, že vozidlo stálo na chodníku, neznamena, že se dopouštěl protiprávního jednání. V místě, kde vozidlo stálo, mohlo být parkování na chodníku dovoleno. Dle žalobce totiž samotné stání na chodníku protiprávní není. Žalobci není z výroku správního orgánu prvního stupně vůbec zřejmé, které zákonné ustanovení mělo být jednáním řidiče porušeno a zda údajné protiprávní jednání vůbec mohlo naplnit skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. V žalobě dále konstatuje, že je-li vozidlo zaparkováno v rozporu s právními předpisy, je nutné postavit najisto, zda zaparkování vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nebo zda právní kvalifikace protiprávního jednání odpovídala např. § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. K této své námitce žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60A 10/2014 – 33, a na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, č. j. 17A 48/2014 – 44. K nekonkrétnímu a nesrozumitelnému výroku rozhodnutí žalobce poukazuje dále také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73.

Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 21. 1. 2016, ve kterém se plně odkázal na své žalobou napadené rozhodnutí. Odvoláním napadené rozhodnutí, tedy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, považuje za věcně správné,

source not found.

odpovídající skutkovým zjištěním. Sankci uloženou správním orgánem prvního stupně ve výši 1500 Kč považuje za zcela přiměřenou a odůvodněnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích daných žalobními body, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak konkludentně, dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Dané ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).

Z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele vozidla o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, vyplývá, že na prvním místě je odpovědnost řidiče vozidla za spáchaný přestupek. Smyslem a účelem právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla však stále zůstává *„...postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21).

S ohledem na shora uvedené krajský soud shledal postup prvoinstančního správního orgánu zákonným. Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě údajů provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 – 35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 – 17).

source not found.

Správní orgán prvního stupně zaslal údajnému pachateli přestupku označenému žalobcem (panu L. Y.) předvolání k podání vysvětlení, zásilka se však vrátila správnímu orgánu zpět s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá na ní schránku. Správní orgán i přesto učinil další krok ke zjištění pachatele přestupku, neboť požádal Ministerstvo vnitra o zjištění jeho pobytu. Odpovědí mu bylo sdělení, že pan L. Y. byl v minulosti z území ČR správně vyhoštěn a v současnosti není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu tímto byla zcela jistě naplněna. Správní orgán neměl povinnost předvolávat k podání vysvětlení žalobce, vyzývat jej k označení dalších důkazů na podporu jeho tvrzení, stejně jako neměl povinnost opětovně se pokoušet o doručení předvolání panu L. Y. prostřednictvím městské policie.

K námitkám žalobce, podle nichž má jím označený řidič v daném místě řádně označený zvonek i poštovní schránku, a k souvisejícím důkazním návrhům (tj. fotografiím přiloženým k žalobě, které údajně tyto skutečnosti prokazují) krajský soud uvádí následující. Pro posouzení otázky, zda byly splněny podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, je rozhodný skutkový stav v době, kdy se správní orgán pokoušel o zjištění pachatele přestupku. Jestliže pan L. Y. měl v rozhodném období na adrese udané žalobcem řádně označený zvonek i poštovní schránku, pak žalobci nic nebránilo tyto skutečnosti tvrdit a prokazovat již ve správním řízení. Nic takového však neučinil, v doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu, pouze bez bližšího upřesnění uvedl, že správní orgán měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa. Dále lze připomenout, že pan L. Y. byl dle sdělení Ministerstva vnitra v minulosti z území ČR správně vyhoštěn a v rozhodném období nebyl v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Podpůrně lze odkázat také na poznatek správních orgánů, že pan L. Y. byl označen za řidiče vozidla i v mnoha dalších obdobných věcech, v nichž vystupovala jako zmocněnkyně osoby, se kterou bylo vedeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, společnost FLEET Control, s.r.o. (což svědčí o účelovosti takového postupu). Krajský soud proto dospěl k závěru, že neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění učiněných v dané otázce správními orgány. Zároveň považuje za nevěrohodná žalobcem v žalobě nově uplatněná skutková tvrzení. Z uvedených důvodů krajský soud nepovažoval za nutné provádět dokazování fotografiemi, které zástupce žalobce přiložil k žalobě.

Neobstojí ani námitka žalobce, podle níž žalovaný porušil jeho práva tím, že neuvedl, z jaké činnosti jsou mu známy skutečnosti, na které v napadeném rozhodnutí odkázal s tím, že jsou mu známy z úřední činnosti, a dále tím, že žalobci neumožnil se s těmito skutečnostmi seznámit. Žalobce se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, v tomto rozsudku však Nejvyšší správní soud shledal pochybení Městského soudu v Praze spočívající v tom, že městský soud odkázal ve svém rozhodnutí na skutečnosti jemu známé z úřední činnosti, aniž by účastníky řízení předem zpravil o tom, že z takových skutečností bude při svém rozhodování vycházet. Postup městského soudu tak byl v rozporu s ústavním zákazem překvapivých rozhodnutí. V nynější věci lze jen stěží hovořit o tom, že by postup správních orgánů byl pro žalobce překvapivý. Na skutečnost, že zástupce žalobce ve správním řízení (společnost FLEET Control,

source not found.

s.r.o.) označuje pana L. Y. za řidiče vozidla, který se měl dopustit prověřovaného přestupkového jednání, i v dalších obdobných věcech, poukázal již správní orgán prvního stupně v úředním záznamu o odložení přestupkové věci a v rozhodnutí, kterým následně shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu. Žalobce tak měl v průběhu správního řízení dostatek prostoru k tomu, aby se s těmito skutečnostmi seznámil a aby je případně zpochybnil. Nic takového však neučinil.

Krajský soud tedy shledal žalobní námitky, kterými žalobce zpochybňoval splnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele, nedůvodnými.

Žalobce dále vznesl námitku, podle níž mělo být ve věci nařízeno ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za účasti žalobce. Tuto námitku podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015 – 35, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014 – 35.

Krajský soud považuje předně za vhodné vyjádřit se ke svému rozsudku č. j. 30A 56/2014 – 35. V tomto rozsudku sice vyslovil názor o povinnosti správních orgánů nařídit v řízení o správním deliktu ústní jednání, uvedený právní závěr však byl překonán následnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz například jeho rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Podle tohoto rozhodnutí *„správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků“*. Obdobně v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29, Nejvyšší správní soud konstatoval, že na řízení o správních deliktech dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak dodal, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, podle něž řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury citoval a dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. Stejně tak lze za překonaný považovat i právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15A 14/2015 – 35.

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že v případě, kdy je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí správní orgán jednání nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno být nemusí. Neplatí tedy, že by ústní jednání muselo být nařizováno v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vždy.

V posuzované věci správní delikt spočíval v parkování vozidla na chodníku. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán prvního stupně rozhodoval zejména na základě oznámení Městské policie Hradec Králové o podezření ze spáchání přestupku, úředního záznamu Městské policie Hradec Králové ze dne 11. 3. 2015, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace opatřené zasahujícími strážníky. V průběhu správního řízení bylo žalobci zasláno oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí 30. 6. 2015. Na tento úkon se žalobce bez omluvy nedostavil. V oznámení byl přitom informován, že při uvedených úkonech bude správní orgán dle § 51 odst. 2 správního řádu provádět dokazování mimo ústní jednání čtením listinných podkladů, jež budou sloužit jako podklady pro vydání

source not found.

rozhodnutí. Současně byl žalobce poučen o svých procesních právech vyplývajících z tohoto postupu správního orgánu. Z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 20. 7. 2015 pak plyne, že správní orgán prováděl dokazování mimo ústní jednání zcela v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu.

Žalobce tak vytýká správnímu orgánu, že ve věci nenařídil ústní jednání, přestože on sám bez omluvy nevyužil možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a rovněž zcela rezignoval na svá procesní práva spojená s řádně ohlášeným dokazováním mimo ústní jednání.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy. Krajský soud tak ani v této námitce nemůže dát žalobci za pravdu.

Žalobce konečně také namítl, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze učinit jednoznačný závěr, zda jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud k tomu uvádí, že z výroku posuzovaného správního rozhodnutí dle jeho názoru dostatečně jasně vyplývá, že protiprávní jednání, kterého se řidič vozidla dopustil a které je kladeno za vinu žalobci jakožto provozovateli vozidla, vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nikoliv § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Ve výroku správního rozhodnutí je jednoznačně specifikované místo, na kterém stálo v inkriminovaný čas vozidlo provozované žalobcem. Z důkazů, které jsou součástí správního spisu, je pak zřejmé, že stání na daném místě představuje porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, tím i porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Zároveň vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (což je výslovně uvedeno v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v odůvodnění rozhodnutí žalovaného).

Spornou otázkou tak je především to, zde měl správní orgán prvního stupně povinnost výslovně uvést odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu i ve výroku svého rozhodnutí, nebo zda stačilo odkázat na dané ustanovení v odůvodnění rozhodnutí. Z žalobcem citovaných rozsudků krajských soudů patrně vyplývá právní názor, podle něž bylo nezbytné uvést odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu i ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci totiž v rozsudku ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60A 10/2014 – 33, dovodil, že byť sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu obsahuje normu odkazující a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006 – 73 nicméně takový závěr neplyne, rozšířený senát pouze obecně dovodil, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.

Krajský soud si je rovněž vědom toho, že rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu se k posuzování dané problematiky nestaví jednotně a že usnesením ze dne 12. 4. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 41, proto byly rozšířenému senátu NSS předloženy k zodpovězení otázky, zda je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny, zejména zda v případě odkazujícího charakteru normy vymezující skutkovou podstatu správního deliktu je nutné uvést i odkazovaná ustanovení, která byla porušena, anebo zda stačí, aby odkazovaná ustanovení byla uvedena v odůvodnění rozhodnutí. Krajský soud je však názoru, v souladu s právním názorem vysloveným například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2016, č. j. 7 As 304/2015 – 40, že postačí, jsou-li odkazovaná ustanovení uvedena alespoň v odůvodnění správního rozhodnutí a že opačný výklad by byl přepjatým formalismem. Z těchto důvodů shledal i poslední z žalobcem uplatněných námitek nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud shledal z výše uvedených důvodů námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

source not found.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. duben 2017

JUDr. Magdalena Ježková
předsedkyně senátu